

Tiurleik

Th. Kittelsen

H A N S M A J E S T E T

Av Cecil Collin-Hansen

Hvor stor han er, vet jeg ikke. Måtte jeg aldri få vite det. Måtte aldri noen få vite det. Men det er neppe andre enn han selv som er like stor. Helt siden frigjøringen har jeg kjent ham. Han holder til oppe ved Riens vestside og er min nære nabo. Steggen kjenner ham akkurat like godt som jeg. Vi er nemlig alltid sammen, når jeg tillater meg å hilse på ham. Steggen har reist ham mangen gang, og vet at uansett om skogen er åpen eller tett, der han braser opp, faller aldri skudd. Han ikke bare vet det, han forstår det, erkjenner og anerkjenner det. For aldri har jeg merket noen uenighet mellom Steggen og meg under våre audienser.

Tiur, sier vi på norsk. Svenskene er likere, de strekker seg til Tjäder. Men vi i grensefjella som vet litt om det vi snakker om, vi sier i ærbødighet fullt og rikt Tørdør. Tørdør! Du merker klangen og vekten?

Den største av hans kolleger jeg noensinne har løftet, vog — nå, det kan nå være det samme. Men det var i mine meget unge år, da jeg ennå orket drepe elg. Det var siste jaktdagen, og elgen hadde gudskjelov gått pokkern i vold. Helmer og jeg — han er nå 85 år og nesten like sterk som den gangen — kom om kvelden ut på en myr. Så gikk det opp noe uhorvelig stort på brakende vinger. Helmers og min krager gikk av samtidig, så ingen av oss visste at den annen skjøt. Men alt det vi lette fant vi bare spor av en eneste kule. Nå, Helmer skjøt rifle bedre enn jeg, og jeg var bedre fluktskytter enn han, så gikk det opp i opp, og vi ble enige om fuglen som felles, som Helmer og jeg ellers også alltid er enige. Nesten da.

Men tørdøren oppe ved Rien, han er større. Min venn Per Brynhildsvold har sett ham han også. Og han er en troendes kar: «Halsen på'n er tjukkere enn hainnrota mi,» sier Per og syner frem et håndledd som kan få en byfant til å føle seg slunken i benklærne.

Jeg holdt en gang på å begå den formastelse å skaffe et fellende bevis for at her er overdrivelse utelukket. Steggen hadde trukket an den ene 50-meteren etter den andre, og jeg begynte å forstå. Men det var i begynnelsen av vårt bekjentskap. Idag ville det vært utenkelig. — Så hørte jeg det braket jeg hadde ventet på, og så kom han. Og som han kom! En brusende svartgrønngrå makt og mektighet mellom bjørkekronene bent imot meg. Så skar han av på rent sideskudd. Jeg hadde ham klart på kornet minst et sekund. En hel evighet. I alle fall lenge nok til at vi ble venner for livet. For neste sekund var kolbe og løp uten kontakt med kinn og øye. Jeg tømte begge løpene rett opp i luften som en ærbødig dundrende salutt for Hans Majestet, der han fri og frank suste videre innover sitt rike.

Siden har vi ofte hilst på hverandre. Og som jeg sitter her vintervelden i byen er det veldig likelig å tenke på at han rusler omkring deroppe, og at jeg skal få se ham igjen i all hans makt og herlighet.

EN RUNDVANDRING I TRØNDELAG SOMMAREN 1951

Av Thorsten Strömer

Jag vaknar i min sköna säng en arla morgonstund vid en jublande kör av fågelsång. I halvslummer hör jag drillsnäppans flöjtande tirrelili tirrelili och strandpiparnas karaktäristiska visslande. Snöskatorna (björktrast) föra ett skrånande leverne utanför mitt fönster. Blicken stannar vid den välkända konturen av Storsolas avrundade krön, och det lyser bländande vitt i Sylmassivet. Jag måste således befinna mig i Nedalen, den ljuvligaste idyllen bland T.T:s anläggningar i Trøndelagen.

Ja, nu minns jag, hur jag kommit hitvandrande över fjällen. Jag utgick från Meråkers järnvägsstation och hamnade så småningom i Stordalen, där ett synnerligen hemtrevligt kvarter av T.T. anordnats hos Inga Stokke. Stordals kapell, beläget mellan fjällen, var för närvarande under reparation till såväl det yttre som det inre. En ny entréport var under uppförande, förgyllning av kulan under spiran pågick och en donerad ny altartavla skulle anbringas. En stor invigningsfest skulle hållas påföljande söndag, till vilket evenemang det väntades mycket folk. Jag vandrade kring på den lilla fjällkyrkogården och läste en del av bygdens historia på kors och vårdar. «Död i Kluksfjellet» var en erinran om fjällens faror.

Men färden gick vidare, och nästa dag fortsatte jag söderut förbi Gilsåa hytte, numera öde och tom, över Åsvolden utefter Horrådalen, rundande Blåhammerkleppen och Blåhammeren och kom ut på Sankkjölen, som sannerligen gjorde skäl för sitt namn denna våta sommar. Och så kom jag då efter nära tre mils marsch fram til Stor-Erikvoldens Turisthytte, belägen på en säter till-